# De nacht voor de lancering (B2 · NT2 Dutch B2)

## Tekst / Transcript

Vijf uur voor de lancering zat Marit alleen in de controlekamer. De schermen wierpen een blauw licht op haar gezicht. Buiten, achter het dikke glas, stond de raket als een witte naald tegen de nachtelijke hemel. Ze had dit moment jarenlang voor zich gezien, maar nu voelde ze vooral een vreemde rust.

Haar hele carrière was verbonden met dit project. Toen ze hier begon, was ze de jongste ingenieur van de afdeling en durfde ze nauwelijks een vraag te stellen. Inmiddels kende ze elke kabel en elke klep van het systeem uit haar hoofd. Collega's zeiden vaak dat haar naam onlosmakelijk met deze raket was geassocieerd, en dat vond ze zowel vleiend als beangstigend. Als er iets misging, zou iedereen aan haar denken.

De bemanning sliep nog in het gebouw hiernaast. Drie astronauten, twee mannen en een vrouw, die over enkele uren bovenop duizenden liters brandstof zouden zitten. Marit had de afgelopen maanden met hen getraind en gegeten. Ze wist welke muziek ze mooi vonden en hoe hun kinderen heetten. Juist daarom controleerde ze alles nog één keer, hoewel de computer al drie keer groen licht had gegeven.

Om twee uur 's nachts kwam Bram binnen met twee bekers koffie. Hij was jaren geleden brandweerman geweest voordat hij overstapte naar de veiligheidsdienst van het ruimtevaartcentrum. Die achtergrond had hem geleerd nooit in paniek te raken. "Je moet ook slapen," zei hij, terwijl hij een beker naast haar toetsenbord zette. Marit lachte kort en schudde haar hoofd.

Ze spraken over de druk van de laatste weken. Bram vertelde dat hij het leiderschap van de projectdirecteur bewonderde, omdat die altijd eerst naar de technici luisterde voordat hij een beslissing nam. Marit was het daarmee eens. Een goede baas hoefde niet de slimste persoon in de kamer te zijn; hij moest vooral vertrouwen kunnen geven. De toewijding van het hele team, dat maandenlang zes dagen per week had gewerkt, was daar het beste bewijs van.

Toch bekende Marit dat ze twijfelde over haar toekomst. Zeven jaar geleden had ze een verbintenis getekend die haar aan dit centrum bond, en die liep binnenkort af. Er lag een aanbod uit Toulouse op haar bureau, met meer salaris en minder nachtdiensten. Bram vroeg of ze het gemak van zo'n rustig leven echt wilde. Ze antwoordde niet meteen, want ze wist het eerlijk gezegd zelf niet.

De uren gingen sneller dan verwacht. Rond half zes kleurde de horizon roze en vulde de controlekamer zich met stemmen, papieren en het geluid van stoelen. De astronauten liepen in hun witte pakken langs het glas en zwaaiden. Marit zwaaide terug, met haar hand tegen het raam. Het aftellen begon, en niemand sprak nog.

Toen de motoren ontstaken, trilde de vloer onder haar voeten. De raket steeg langzaam op, daarna steeds sneller, tot hij nog slechts een fel puntje tussen de wolken was. In de kamer werd geklapt en gejuicht. Marit bleef zitten, keek naar de lege lanceerbaan en wist opeens precies welk antwoord ze naar Toulouse zou sturen.

**Try our 6-step method for free and make these words stick.**

Listen to this episode online: https://course.interactivelessons.nl/local/podcast/episode.php?id=29499

Start this course for free: https://course.interactivelessons.nl/mod/quiz/view.php?id=2052